Lietas arhīva Nr. A42-01454-23
ECLI:LV:ADRJLTN:2023:0821.A420145423.2.S

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
LIEPĀJAS TIESU NAMS

S P R I E D U
LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Liepājā 2023. gada 21. augustā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese Kristīne Brokane,

piedaloties pieteicējam /pers. D/ un juridiskās palīdzības sniedzējam zvērinātam advokātam Valsts amatpersona,
atbildētājas – Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes – Valsts policijas /Nosaukums/reģiona pārvaldes pārstāvei /pers. E/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc /pers. D/ pieteikuma par Valsts policijas /Nosaukums/ reģiona pārvaldes priekšnieka /datums/lēmuma Nr. /Numurs/ „Par sūdzības noraidīšanu un lēmuma atstāšanu negrozītu" atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Valsts policijas /Nosaukums/ reģiona pārvaldes (turpmāk – policija) priekšnieka /datums/lēmumu Nr. /Numurs/ „Par sūdzības noraidīšanu un lēmuma atstāšanu negrozītu" (turpmāk – Lēmums) nolemts atstāts negrozītu Valsts policijas /Nosaukums/reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka /datums/lēmumu Nr./Numurs/ „Par šaujamieroča glabāšanas atļaujas anulēšanu", ar kuru savukārt nolemts anulēt pieteicējam ieroču glabāšanas atļauju Nr. /Numurs/.

Lēmumā norādīts, ka tiesības nēsāt un glabāt šaujamieroci nav uzskatāmas par personas pamattiesībām, bet gan ekskluzīvām tiesībām, kas piešķiramas īpašos gadījumos, kad šo tiesību piešķiršana rada pārliecību, ka ierocis netiks pielietots ļaunprātīgi, netiks apdraudēta sabiedriskā kārtība vai drošība. Konkrētajā gadījumā šādas pārliecības nav, jo policijā arī pirms notikuma /datums/, kad fiksēts ģimenes konflikts ar fizisku vardarbību starp pieteicēju un viņa sievu nepilngadīgo bērnu klātbūtnē, vairākkārtīgi saņemta informācija par pieteicēja agresīvo uzvedību, izrādot neapmierinātību un fiziski aizskarot savu tēvu un konfliktējot ar meitu. Dusmu un emociju uzplūdā bojātas sadzīves mantas, automašīna, kā arī bez nepieciešamības raidīti šāvieni gaisā. Sākotnējais lēmums vērsts uz tiešu Ieroču aprites likuma 2. pantā noteikto mērķu realizāciju. Uz pieteicēju attiecināmi Ieroču aprites likuma 23. panta pirmās daļas 9. punkta nosacījumi, proti, policijai ir pamatotas ziņas, ka persona ieroci var pielietot ļaunprātīgi, apdraudēt sevi, sabiedrisko kārtību vai drošību. Ierobežojot pieteicējam tiesības glabāt šaujamieročus, sabiedrības labums būs nozīmīgāks, nekā pieteicēja ekskluzīvo tiesību vai tiesisko interešu ierobežojums; maksimāli tiks samazināts risks potenciāli bīstamam sabiedrības drošības apdraudējumam.

[2] /datums/Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicēja pieteikums par Lēmuma atcelšanu. Pieteikums pamatots ar turpmāk norādītiem argumentiem.

[2.1] Ieroču atļauju var anulēt tad, ja policijai ir pamatotas ziņas, ka persona var ieroci pielietot ļaunprātīgi, apdraudēt sevi, sabiedrisko kārtību vai drošību. Lēmumā atreferēti ieraksti no reģistrētiem notikumiem, neveicot Ieroču aprites likuma 23. panta 9. punkta padziļinātu analīzi. No Lēmuma nav secināms, kurš apdraudējuma veids hipotētiski varētu iestāties. Policijai bija jāizvērtē katrs hipotētiski iespējamais apdraudējuma veids. Vārdu salikums „pamatotās ziņas" ir ģenerālklauzula, kuras saturu aizpilda tiesību normas piemērotājs, tomēr no Lēmuma nav saprotams, kas ir tās pamatotās ziņas, kas lika secināt, ka ieroču atļaujas neanulēšana radīs apdraudējumu. Pieteicējs nenoliedz Lēmumā minētās konfliktsituācijas, bet pieteicējs to sakarā nav saukts ne pie administratīvās, ne krimināls atbildības, jo pieteicēja rīcībā pārkāpumi nav konstatēti. Konfliktsituācijas ir atrisinātas, pieteicējam joprojām ir labas, ģimeniskas attiecības gan ar tēvu, gan laulāto un bērniem, ar kuriem dzīvo nedalītā saimniecībā.

[2.2] Lēmumā ir atreferēts pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumā minētais, bet tas nav vērtēts. Pieteicējs nav raidījis nepamatotus šāvienus gaisā. Tas, ka pieteicēja tēvs emociju uzplūdā to pateicis, neminot konkrētu laiku un apstākļus, nedod pamatu uz to atsaukties Lēmumā un pieņemt kā pierādītu faktu. Pieteicējs gaidīja, ka atbilstoši Administratīvā procesa likuma 62. panta pirmajai daļai tiks uzaicināts sniegt viedokli, lai varētu detalizēti izskaidrot savas rīcības motīvus konfliktsituācijās, tomēr pieteicējs netika uzklausīts. Uzklausot pieteicēju, Lēmums varēja būt pretējs.

[3] Atbildētāja tiesai sniegtajā rakstveida paskaidrojumā pieteikumu neatzīst, pamatojoties uz Lēmumā minētajiem argumentiem.

[4] Tiesas sēdē pieteicējs pieteikumu uzturēja, savukārt atbildētājas pārstāvis pieteikumu neatzina.

Motīvu daļa

[5] Tiesa, noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secina, ka pieteikums ir noraidāms.

[6] Atbilstoši Ieroču aprites likuma 2. pantā noteiktajam šā likuma mērķis ir noteikt valsts un pašvaldību institūciju un privātpersonu tiesības un pienākumus attiecībā uz ieroču, munīcijas, to sastāvdaļu un speciālo līdzekļu apriti Latvijā, kā arī noteikt šo priekšmetu klasifikāciju, aizliegumus un ierobežojumus attiecībā uz šiem priekšmetiem, lai garantētu personu un sabiedrības drošību.

Tādējādi, ņemot par tai skaitā šaujamieroču glabāšanas atļaujas anulēšanu, policijai ir saistošs Ieroču aprites likumā noteiktais tiesiskais regulējums.

Ieroču aprites likuma 23. panta 9. punkts noteic, ka šaujamieroča vai lielas enerģijas pneimatiskā ieroča iegādāšanās atļauju, glabāšanas atļauju, nēsāšanas atļauju un ieroču kolekcijas atļauju aizliegts izsniegt fiziskajai personai, par kuru policijai ir pamatotas ziņas, ka tā ieroci var pielietot ļaunprātīgi, apdraudēt sevi, sabiedrisko kārtību vai drošību.

Atbilstoši Ieroču aprites likuma 24. panta pirmās daļas 1. punktā noteiktajam policija anulē ieroča atļaujas vai nepagarina to derīguma termiņu, ja uz personu attiecas tostarp Ieroču aprites likuma 23. panta 9. punktā minētais aizliegums, proti, policijai ir pamatotas ziņas, ka persona ieroci var pielietot ļaunprātīgi, apdraudēt sevi, sabiedrisko kārtību vai drošību.

Konkrētajā gadījumā policija Lēmumu balstījusi tieši uz Ieroču aprites likuma 23. panta 9. punktā minēto, konstatējot, ka pieteicējs ir bijis iesaistīts vairākās konfliktsituācijās, kas policijas ieskatā liecina par to, ka pieteicējs ieroci var pielietot ļaunprātīgi. Savukārt pieteicējs minētajam nepiekrīt un uzskata, ka policija Lēmumu nav pietiekami pamatojusi.

Ievērojot norādīto, lietā izvērtējams, vai policijas konstatētais ir pietiekams pamats ieroču glabāšanas atļaujas anulēšanai pieteicējam.

[7] Lai Ieroču aprites likuma 23. panta 9. punkta piemērošanu atzītu par pamatotu, nepieciešams konstatēt, ka policijai ir pamatotas ziņas par to, ka persona ieroci var pielietot ļaunprātīgi, apdraudēt sevi, sabiedrisko kārtību vai drošību.

Pirms Ieroču aprites likuma spēkā stāšanās šāds regulējums bija ietverts Ieroču un speciālo līdzekļu aprites likumā. Skaidrojot attiecīgo normu, Senāts norādījis, ka norma nenoteic nedz to, kādi informācijas avoti var tikt izmantoti, nedz arī detalizēti atspoguļo to, kāds ziņu kopums ir pietiekams, lai atzītu, ka persona varētu ieroci pielietot ļaunprātīgi, apdraudēt sevi, sabiedrisko kārību vai drošību. Līdz ar to „pamatotu ziņu" saturs ir skaidrojams kopsakarībā ar lietā esošajiem apstākļiem un iestādes sniegto novērtējumu (*Senāta 2019. gada 31. jūlija sprieduma lietā Nr. SKA-63/2019, ECLI:LV:AT:2019:0731.A420173415.2.S, 8. punkts*).

Konkrētajā gadījumā policija Lēmumu pamatojusi tikai ar iepriekš policijā saņemtām ziņām par konfliktsituācijām, kurās pieteicējs ir bijis iesaistīts. Proti, Lēmumā minēti trīs Informācijas centra Integrētajā iekšlietu informācijas sistēmā „Elektronisko notikumu žurnāls" reģistrēti gadījumi, kuros atbilstoši reģistrētajām ziņām pieteicējs ir bijis fiziski un emocionāli vardarbīgs.

Pirmkārt, gadījums /datums/, kad policijā reģistrēts pieteicēja tēva iesniegums, kurā norādīts, ka pieteicējs /datums/ap pulksten /laiks/ ieradās /adrese/, un uzsāka konfliktu ar tēvu dēļ tā, ka pieteicēja meita pēc konflikta ar vecākiem vairākas dienas bija palikusi pie pieteicēja tēva. Pieteicēja tēvs atradies pagalmā, dārzā, kad pieteicējs pienācis un nogrūdis tēvu zemē, to atkārtojot vairākas reizes, savukārt, kad tēvs apsēdies uz soliņa, pieteicējs viņam vairākas reizes iesitis pa ķermeni. Līdzīgi pieteicējs rīkojies arī /datums/, kad ap pulksten /laiks/ pieteicējs ar kāju izspēris mājai durvis, kliedzis uz tēvu un iesitis viņam ar dūri, bet pēc tam vēl ar kaut kādu priekšmetu. Papildus pieteicēja tēvs norādījis, ka reizēm pieteicējs savās mājās šaujot gaisā ar saviem medību ieročiem. Pieteicējs tēvs esot satraucies par savu veselību, vēlas, lai policija veiktu pārrunas ar pieteicēju par konfliktu risināšanu sarunu ceļā, kā arī atņemtu pieteicējam medību ieročus (*lietas 45.-49. lapa*).

Otrkārt, gadījums /datums/, kad policijā reģistrēta telefoniski saņemta informācija par to, ka pieteicējs mājās /adrese/, ģimenes konflikta laikā bojā īpašumu. Notikuma vietā konstatēts, ka pieteicējs uzvedas agresīvi, draud fiziski izrēķināties, ir izdemolējis māju. Pieteicēja sieva izteica vēlmi ar bērniem doties pie tuviniekiem, kam pieteicējs sākotnēji piekritis, tomēr stiprā emocionālā uzbudinājumā atkārtoti izrādīja agresivitāti, demolējot sadzīves mantas un transportlīdzekli, kam tika sabojāts priekšējais vējstikls, priekšējās kreisās durvis, aizmugurējās labās durvis. Papildus tam lietas materiāliem pievienots pieteicējas sievas brāļa – /Nosaukums A/ reģiona pārvaldes policijas darbinieka – ziņojums policijai, kas tapis pēc pieteicēja sievas stāstītā un no kā izriet, ka pieteicējs bojājis ne tikai īpašumu, bet nepilngadīgo bērnu klātbūtnē pret sievu bijis arī fiziski vardarbīgs, tāpat vardarbību vērsis arī pret kaķi, izmetot to pa otrā stāva logu (*lietas 50.-54. lapa*).

Treškārt, gadījums /datums/, kad pulksten /laiks no Neatliekamās medicīniskās palīdzības dienesta policijā telefoniski saņemta informācija par ģimenes konfliktu starp pieteicēju un viņa sievu. Kā redzams no policijas noformētajiem materiāliem, pēc ierašanās notikuma vietā mājās /adrese/, konstatēts, ka pieteicējs nepilngadīgo bērnu klātbūtnē iesitis sievai ar roku pa seju (pļauka) un rāvis sievu aiz kājas, pēc kā policija pēc sievas lūguma pieņēmusi lēmumu par nošķiršanu. Pēc sievas teiktā pieteicēju nav apmierinājis viņas izteiktais viedoklis par viņa darbu; pieteicējs arī iepriekš pret viņu pielietojis fizisku spēku (*lietas 21.-29. lapa*).

Jebkādi ieraksti policijas elektronisko notikumu žurnālā paši par sevi uzreiz nedod policijai pietiekamu tiesisko pamatu, lai anulētu ieroču glabāšanas atļauju, pamatojoties uz Ieroču aprites likuma 23. panta 9. punktu, tomēr konkrētajā gadījumā tieši šie ieraksti sniedz raksturojošu informāciju par pieteicēja personību un rīcību, tai skaitā iespējamo rīcību nākotnē. Tiesas ieskatā policijas rīcībā esošais informācijas kopums pietiekoši raksturo pieteicēja personību tādā aspektā, lai pamatoti pieļautu, ka pieteicējs ieroci var pielietot ļaunprātīgi, apdraudēt sevi un citus, sabiedrisko kārtību vai drošību. Tiesai nerodas šaubas par to, ka pieteicējam konfliktsituācijās ir raksturīga vardarbīga rīcība. Tiesa nepiekrīt pieteicējam, ka policijai vajadzēja kā īpaši pamatot kādu no normā minētajiem apdraudējumiem, jo jebkura apdraudējuma pamatota iespējamība var būt par pamatu ieroču glabāšanas atļaujas anulēšanai.

Tiesa uzskata, ka pieteicējs, kurš, sadzīves situāciju risināšanai pielieto fizisku vardarbību pret citiem sabiedrības locekļiem, turklāt savas ģimenes locekļiem, rada risku sabiedrībai kopumā un šāda persona nevar būt ieroča glabātājs. Pie tam otrajā minētajā gadījumā pieteicējs vardarbīgo rīcību turpināja pat policijas darbinieku klātbūtnē, kas vēl jo vairāk liecina par to, ka pieteicējs nespēj racionāli kontrolēt rīcību situācijās, kad emocijas ir sakāpinātas. Līdz ar to nav prognozējama pieteicēja rīcība līdzīgā situācijā, ja pieteicējam būtu pieejams ierocis.

Apstāklim, ka pieteicējs netika saukts pie atbildības, nav būtiskas nozīmes, jo, kā secināms, piemēram, no iepriekš minētā otrā gadījuma, kriminālprocess pret pieteicēju nav uzsākts tikai tādēļ, ka cietusī personas atteicās rakstīt iesniegumu, nevis tādēļ, ka pieteicējs nebūtu rīkojies prettiesiski. Tiesa pēc dzīvē gūtajiem novērojumiem secina, ka bieži vien situācijās, kurās vardarbības upuris ir ģimenes loceklis, tiesiskie procesi netiek uzsākti vai vēlāk tiek izbeigti. Nav nozīmes arī pieteicēja iesniegtajai vēstulei (*lietas 36. lapa*), kurā pieteicēja tēvs norādījis, ka /datums/paustais bijis emociju uzplūdā un viņam neesot bijusi vēlme, lai dēlam patiešām anulētu ieroču glabāšanas atļauju. Minētais nemaina tiesas secināto attiecībā uz pieteicēja personību, turklāt nav arī zināms, kādos apstākļos vēstule tapusi.

Ņemot vērā, ka ierocis ir paaugstinātas bīstamības avots, kura izmantošana vienmēr ir saistīta ar zināmu risku, sabiedrības drošība vērtējama kā nozīmīga interese iepretim indivīda tiesībām iegādāties un glabāt šaujamieročus. Būtiska uzmanība ir piešķirama pat salīdzinoši nelielai iespējamībai, ka ierocis var tikt izmantots ļaunprātīgi vai apdraudot sabiedrisko kārtību un drošību. Tiesības iegādāties un glabāt šaujamieroci ir piešķiramas īpašos gadījumos, kad šo tiesību piešķiršana rada pārliecību, ka to rezultātā varbūtēji netiks negatīvi ietekmētas pārējo personu tiesības uz dzīvību, veselību un kopējo sabiedrisko drošību. Ja apstākļi liecina, ka apdraudējums var rasties, tiesības glabāt šaujamieroci ir ierobežojamas.

Arī Senāts atzinis, ka attiecībā uz iespējamu ieroča ļaunprātīgu pielietošanu jāņem vērā, ka ieroču turēšanas ierobežojumi ir vērsti uz sabiedrības

drošības nodrošināšanu un šādā kontekstā arī ir jāapsver konkrētie apstākļi. Sabiedrības drošība ir viena no konstitucionālajām vērtībām. Katrā konkrētā gadījumā ir izvērtējami lietas faktiskie apstākļi, ņemot vērā likumdevēja noteikto pamatvērtību aizsardzību un to, vai ir sasniegts tāds līmenis, kas rada apdraudējuma risku un pakļauj briesmām minētās vērtības (*Senāta 2019. gada 31. jūlija sprieduma lietā Nr. SKA-63/2019, ECLI:LV:AT:2019:0731.A420173415.2.S, 7. punkts*).

Šādos apstākļos tiesa policijas konstatēto atzīst par pietiekamu ieroču glabāšanas atļaujas anulēšanai pieteicējam.

[8] Tiesības uz ieroci privātpersonai netiek garantētas ne Latvijas Republikas Satversmē, ne Latvijai saistošajos starptautiskajos cilvēktiesību aktos. Ieroča glabāšana ir no tiesību normām izrietoša privilēģija, kas ir ārpus personai nepieciešamajām pamatvajadzībām, līdz ar to Lēmums arī nerada pieteicēja cilvēktiesību pārkāpumu.

Tas, ka pieteicējam, kā viņš norādīja tiesas sēdē, ir nepieciešams ierocis, lai nodrošinātu, ka viņa īpašumā nav meža dzīvnieku, kas posta laukus, norādāms, ka saskaņā ar Ministru kabineta 2014. gada 22. jūlija noteikumu Nr. 421 „Medību noteikumi" 13. punktu pieteicējam ir tiesības savas medību tiesības nodot citai personai, noslēdzot rakstveida līgumu par medību tiesību nodošanu.

[9] Pieteicēja ieskatā policija pirms Lēmuma pieņemšanas nepamatoti neaicināja pieteicēju izteikt viedokli par lietā vērtējamajiem apstākļiem.

Nav strīda, ka Administratīvā procesa likuma 62. panta pirmā daļa paredz, ka, lemjot par tāda administratīvā akta izdošanu, kurš varētu būt nelabvēlīgs adresātam, iestāde noskaidro un izvērtē adresāta viedokli un argumentus šajā lietā. Tāpat saskaņā ar minētā panta trešo daļu, ja administratīvais akts ir izdots rakstveidā un personas viedoklis un argumenti nav noskaidroti, administratīvā akta pamatojumā norāda iemeslu.

Uzklausīšanas pienākuma mērķis ir iedzīvināt vienu no labas pārvaldības un procesuālā taisnīguma principiem – tiesības būt uzklausītam. Uzklausīšanas loģiskais pamatojums ir tas, ka uzklausīšanas stadijā jau pirms lēmuma pieņemšanas ir iespējams noskaidrot visas domstarpības, procesa dalībnieka galvenos iebildumus un atrast pareizāko risinājumu. Uzklausīšanas pienākums attiecas ne tikai uz administratīvo aktu, bet arī uz faktisko rīcību. Tomēr jāņem vērā, ka uzklausīšana var notikt arī rakstveidā. Veidu, kādā notiek uzklausīšana, ņemot vērā, konkrētās lietas apstākļus un normatīvo regulējumu, nosaka iestāde. Personai parasti nav tiesību izvēlēties formu, kādā tā tiek uzklausīta. Uzklausīšanas pienākuma neizpildīšana ietekmē administratīvā akta atcelšanu tiktāl, cik uzklausīšanas pienākuma neievērošana ir ietekmējusi administratīvā akta saturu, tas ir, ja uzklausīšanas gadījumā varētu būt izdots satura ziņā citāds administratīvais akts. Ja uzklausīšanas pienākuma nepildīšana nekādā veidā nevarēja ietekmēt administratīvā akta saturu, nav jālemj par administratīvā akta atcelšanu (*J. Brides 62. panta komentārs. Grām.: Administratīvā procesa likuma komentāri. A un B daļa. J. Briede (Zin.red.) – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2013, 580.-582., 585., 592. lpp.*).

Arī atbilstoši Senāta atzītajam administratīvā akta adresāta uzklausīšana ir būtiska administratīvā akta izdošanas procesa sastāvdaļa. Tās jēga ir noskaidrot personas viedokli un argumentus un pieņemt pēc iespējas pareizāko lēmumu. Uzklausīšanas pienākums nezūd, bet tā ietekmes nozīmība mazinās, ja personas apsvērumi objektīvi nevar ietekmēt lēmumu (*Senāta 2015. gada 5 marta sprieduma lietā Nr. SKA-43/2015 (A420813810) 14. punkts*).

Konkrētajā gadījumā jāņem vērā, ka pieteicējs savu viedokli bija paudis apstrīdēšanas iesniegumā, līdz ar to policijai, pieņemot Lēmumu, tas bija zināms. Vēršoties policijā, pieteicējam bija iespēja norādīt uz visiem būtiskajiem argumentiem, kuru dēļ pieteicējs sākotnējo lēmumu uzskata par nepamatotu. Tas, ka Lēmumā pieteicēja argumenti ir minēti, bet nav atspoguļots to izvērtējums, nenozīmē, ka policija tos nav vērtējusi. Tāpēc nav pamata uzskatīt, ka pieteicēja viedoklis vispār nav noskaidrots. Pieteicēja tiesības izteikt savu viedokli, kas izriet arī no pieteicēja minētā Administratīvā procesa likuma $14.^1$ panta, nav liegtas vai ierobežotas.

Tiesa nepiekrīt pieteicējam, ka konkrētajā gadījumā pieteicēja uzklausīšanas klātienē rezultātā pieteicējam izsniegtā ieroča glabāšanas atļauja nebūtu anulēta. Tiesa ņem vērā, ka pieteicējs atzīst fiksētās konfliktsituācijas, savu agresiju, līdz ar to, neskatoties uz pieteicēja mēģinājumiem savu rīcību izskaidrot un attaisnot, pieteicēja personības vērtējums nemainītos.

Šādos apstākļos nav pamata atzīt, ka policija, vēl atsevišķi nelūdzot pieteicējam paust viedokli, varētu būt pieļāvusi būtisku procesuālu pārkāpumu, kas varētu būt par pamatu Lēmuma atcelšanai.

Turklāt papildus minētajam pieteicējs tika uzklausīts arī tiesas sēdē, kur pieteicēja argumentus uzklausīja gan tiesa, gan policijas pārstāve.

[10] Papildus ņemams vērā policijas pārstāves tiesas sēdē apstiprinātais, ka Lēmums nav ar neierobežotu ilgumu, proti, pieteicējam nav liegts pēc kāda laika lūgt atkārtoti izsniegt viņam ieroča glabāšanas atļauju. Jāņem gan vērā, ka, atkārtoti vērtējot šādas atļaujas izsniegšanu, policijai būs jāgūst pārliecība, ka vairs nav pamata uzskatīt, ka pieteicējs ieroci varētu pielietot ļaunprātīgi, apdraudēt sevi, sabiedrisko kārtību vai drošību.

[11] Ņemot vērā šajā spriedumā konstatēto un secināto, tiesa atzīst, ka Lēmums ir tiesisks administratīvais akts un tiesai nav pamata tā atcelšanai.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251., 289.-291. pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt /pers. D/ pieteikumu par Valsts policijas /Nosaukums/ reģiona pārvaldes priekšnieka /datums/lēmuma Nr. /Numurs/ „Par sūdzības noraidīšanu un lēmuma atstāšanu negrozītu" atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Liepājas tiesu namā.

Spriedums sastādīts 2023. gada 21. augustā.

Tiesnese K. Brokane